

I. évfolyam, 10. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. október.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

A közös imádságról.

Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. (Mát. 18., 19. és 20.)

Mily hatalom van az Isten egyetlen gyermekének könyörgő imádságában! „Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. És ismét imádkozott és az ég esőt adott és a föld megtermé az ő gyümölcsét.” Ha már egyetlen embernek imádsága, ha hívő szívből fakad, megtalálja útját az Istenhez, milyen nagyszerű dolog, ha mindannyian az Úr elé járulnak és ostromolják fohászaikkal az eget!

Az Isten gyermekei, ha egyek lettek az imádságban, különös ígéretet nyertek imádságuk meghallgatására. Milyen vigasztalóan hangzik az Úr szava: „ha ketten közületek egy akaraton lesznek.” Nem kell tehát egész sereg, hanem csak kettő is elég, férj és feleség, fivér és nővér, anya és leánya, barát és barát. Egész haderő túlsok az Úrnak. Gedeon vezérlete alatt 32,000 ember gyülekezett a midianiták ellen. De szólt az Úr: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt. Izrael még dicsekedhetnék velem szemben, mondván: az én kezem szerzett szabadulást nekem. Azért kiált a népnek füle hallatára, mondván: Aki fél és retteg, térjen vissza és

menjen el a Gileád hegységéről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren és csak tízezen maradt ott. És mondá az Úr Gedeonnak: még ez a nép is sok. Végül csak 300 ember maradt a midianiták elleni harcra. Az Úrnak 300 ember elég volt arra, hogy az ellenség leveressék. Sőt, két tanítvány is elég arra, hogy általuk nagyot alkosson, csak egyek legyenek.

De hogyan juthatunk ugyanegy akaratra? Ezt megtaláljuk írva a Cselekedetek könyve 4. részében. Ott az áll a hívőkről, hogy egy szív és egy lélek voltak és közvetlenül előtte meg az áll, hogy „Szent Lélekkel megtelve” voltak. A hívők egygyé válása tehát a Szent Lélek hatása volt. A Szent Lélek csendesén, minden megbeszélés nélkül, két szívet egyesít úgy, hogy az Úr akarata szerint együtt könyöröghetnek.

Valamit azonban nem szabad elfelejtenem. Az Úr Jézus az imádságban való egygyéválással kapcsolatban azt mondja: ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. Ami a közösséget igazi közösséggé teszi, az Urunk Jézus jelenléte. Ha valahol közel van, ott egyesíti mindazokat, kik őt szeretik. Oh, mily hatalom az Isten gyermekeinek bár kicsiny csoportja, ha egygyé vált, mert a Szent Lélek egyesítette és mert vele és jelen van a kegyelmes Idvezítő. S.

Az igaz imádságról

azt mondja Luther: Kevés beszéd és sok meggyőződés keresztyén dolog, sok beszéd és kevés meggyőződés pogányság.

Utiképek Angliából és Skóciából.

III. A világmissziói konferencia.

Mult számunkban megemlékeztünk *Edinburghról*, a nagy gyűlés színhelyéről. Ott állapodtunk meg, hogy a város mily ünnepelesen és szívesen fogadta a küldötteket. Szóljunk már most magáról a gyűlésről.

Mit jelent tulajdonképpen e szó: világmissziói konferencia? Jussom itt eszünkbe Urunknak és Idvezítőnknek utolsó szózata, amint megírják Máté evangéliumának 28 részében a 19. és 20. versek: „Elmenven tanítsatok minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és Szentléleknek nevébe és tanítsátok őket megtartani mindazokat, miket parancsoltam nektek.” Ez Jézus határozott parancsszava, mely nemcsak az akkori tizenkét apostolnak, hanem ma is minden tanítványának szól.

Századokon át egészen elfelejtette a keresztyénség, hogy szent kötelessége a népeket az evangéliumhoz hívogatni. Ekkor az Úr újabb időkben a legtöbb keresztyén egyházban erőteljes missziói érdeklődést ébresztett. Kezdték belátni, hogy ha csakis magunkra gondolunk és a szegény pogányoknak el nem küldjük a Krisztusról szóló üdvöztető örömhírt, akkor nem is vagyunk igazi keresztyének. Európában és Amerikában számos missziói egyesület támadt, adományokat gyűjtöttek, hittérítőket kiképeztek és a nem keresztyén országokba kiküldték őket. Ezen munka gyümölcse, hogy mindenféle pogány nemzetből százezrek keresztyénekké váltak.

Mindegyik egyesület és egyház azonban külön-külön dolgozott, a maguk külön módszere és külön tapasztalata létesült. Így azután felmerült az eszme: nem volna-e jó, ha a világ különböző országaiból és népeiből egybegyűlnének ezen munka képviselői, hogy együttesen megtanácskozzák a missziói munka nagy kérdéseit? Az eszmét szívesen felkarolták. Bizottság alakult, mely kezébe vette az előzetes munkálatokat és a konferenciát megszervezte.

*

Az előkészítő bizottság munkája előtt kálapot kell emelnünk. Csak akkor tudjuk méltatni a konferencia jelentőségét, ha meg tudjuk, micsoda nagy munkába és áldozatba került az előkészítése.

A bizottság tagjai Angliának, az európai országoknak és Amerikának kiváló missziói férfiai voltak. Volt olyan közülök, aki többször áthajózott az óceánon, hogy fontos üléseken résztvegyen. A legtöbbje két éven át minden szabad idejét az előkészítés munkájának szentelte. Az edinburgi Princess streeten irodát rendeztek be, ahol a titkárok

mellett 26 gépirónő végezte az írásbeli munkálatokat. Ezen iroda költsége 200.000 koronára rugott, mely összeget a misszió barátai Angliában és Amerikában gyűjtöttek össze. Midőn a konferencia előtt ezen állomokról értesültem, úgy tűnt nekem, mintha ez mégis sok volna egynehány napos kongresszusnak és bizony úgy elgondolkodtam rajta, hogy ezen összegek közvetlenül valamely misszióra való fordításával milyen szép dolgot lehetett volna létesíteni. De mióta ott voltam a gyűlésen, teljesen meg vagyok róla győződve, hogy ezen missziói adományokat kitünően használták fel, mert e nevezetes konferenciáról az áldás folyamai fognak áradni a föld minden egyházához és népéhez.

Mindenekelőtt azt kellett megállapítani, hogy az egyes egyházak és társulatok mily arányban küldhessék el képviselőiket. Igazságos intézkedés kellett, hogy egyikük sem mellőztessék. Ez nem volt könnyű dolog. Hosszú tanácskozás után úgy határoztak, hogy a missziói adományok lesznek a képviselet alapja oly módon, hogy minden 250.000 korona, melyet valamely társulat az utolsó négy évben a misszióra áldozott, egy képviselőre jogosít. Ha már most a hivatalos képviselők számát, 1100-at, 250.000 koronával megszorozzuk, megkapjuk az összeget, amelyet az utóbbi években az evangéliumi keresztyénség önkéntes adomány gyanánt az Úr asztalára tett le. Az 1100 választott képviselőn kívül a nemzetközi bizottság még 100 tiszteletbeli képviselőt hívott meg, úgy hogy 1200 volt a jelenlevő képviselők száma. A hivatalos képviselők közül 185, vagyis épen a hatodrészt a methodista egyház híve volt. Kiténik ebből fényesen, hogy a methodista egyház a missziók munkájában a legelső sorokban halad, ami igen örömdetes.

Amint néztem a követek listáját, igen elszomorított, hogy szeretett Magyarországunkból nem volt köztük a missziói munka képviselője. Pedig minden más ország elküldte fiait: Finnland, Norvégia, Svédország, Dánia, Hollandia, Franciaország, Németország, Svájc. Magyarország, ahol több mint négymillió protestáns él, hiányzott. Ugyan én is képviselő voltam, Magyarországból is jöttem, csak hogy nem magyar társulat, hanem egyik amerikai püspöki methodista missziói társaság küldött ki. Vajjon messze van-e az idő, midőn a mi országunkban is új élet költözik a holt csontokba? (Ezekiel 37.) Tényleg nincsen ott még elegendő lelki élet, ahol oly kevés a missziói érdeklődés és munka. Álljunk meg itt egy kisé és kérjük meg a mi hűséges Istenünket, hogy támaszson mielőbb hazánkban lelkes és hatalmas ébredést.

*

Az előkészítő bizottság azután megállapította a következő tárgyakat, mint amelyeket a gyűlésen megtanácskozni óhajtanak:

1. Az evangélium terjesztése a nagy keresztyén világban.
2. Az egyház a misszió mezején.
3. A nevelés jelentősége a nemzeti élet keresztyénné tételében.
4. A missziói szózat és a nagy keresztyén vallások.
5. A hittérítők kiképzése.
6. Az egyház otthon és a misszióban.
7. A misszió és a kormányhatóság.
8. A közös munkálkodás és az egység ápolása.

Ebből az összeállításból kiderül, hogy milyen égetően fontos missziói kérdéseket terjesztettek elő. Mindegyik tárgy részére albizottságot választottak, mely az illető kérdést tanulmányozta és nem tulzás, ha azt mondom, hogy ezen albizottságok fényesen oldották meg feladatukat. Legelőször mindegyik tárgyról annak körébe tartozó 50—80 kérdést vettek fel, ezeket a különböző egyházak és országok 200—300 misszionáriusának elküldötték azon kérelemmel, hogy a kérdéseket vizsgálják meg és adjanak reá választ. E válaszok rendszerint nagyon behatóak és alaposak voltak. Mindegyik misszionárius munkás a legjobbat óhajtotta nyújtani. Egyik misszionárius hitvesének halálos ágyánál írta meg a választ, másik a saját maga halálos ágyán és munkája közepette, mely csonka maradt, elhivatott ama jobb hazába. Mindezen válaszokat a bizottság egyetlen jelentésében dolgozta fel, amely kinyomtatva minden delegátusnak már előre beküldött tanulmányozás céljából.

A gyűlésen azután e jelentéseket tárgyalták meg.

Ezen alapos munka mellett a világ minden részén imádkoztak a nagygyűlésért. Sok százezer szöszékről a híveket emlékeztették a gyűlés jelentőségére és milliók az Isten gyermekei közül felemelték érte kezüket és szívüket. Magától értetődő, hogy ahol ennyit dolgoznak és úgy imádkoznak, az Isten áldása is gazdagon árad. De erről majd csak jövőre.

M. O.

Mi a hit?

A hit nem az érzelmekben való ringatózás, nem a lélek saját készítményű zenéje, nem a képzelet szárnyain való csapkodás, hanem alázatos átvétele annak, amit az irgalmas Isten kegyelméből és ígéjében az embernek nyújt.

Ahlfeld.

A legjobb válasz.

Grabowsky hercegprimásnak Königsberg városa kerületében levő községben dús javadalmas plébániát kellett betöltenie. A pályázatra hárman jelentkeztek. Megígérte a káplánoknak, hogy azé lesz az állás, ki a vizsgán a legjobb feleletet adja. A hárman nekiláttak a tanulásnak és a vizsga napján megjelentek az egyházfő előtt. „Uraim!” kezdte ez „ahelyett, hogy részletes vizsgának vetném alá önöket, inkább példabeszédet mondok. Tegyük fel, önöknek egy szamarat kell hajtaniok, akinek valamely nehéz terhet bizonyos megállapított idő alatt bizonyos helyre kell vinnie. Az állat e helytől nem messze már nem birta tovább és majdnem összeroskadott. Hát most mit tenne ön?” — „Én ráütnék az állatra, szólt az egyik, hogy a hátralevő kis utat hadd tegye meg.” — „Ha ön, baka-káplár volna, akkor a választ helyeselném. Hát ön mit tenne?” szólt a főúr a második jelölthöz. — „Én egyszerűen más szamarat vagy pedig kocsit fogadnék és a terhet elvinném gyorsan rendeltetése helyére.” — „Hm, ha ön kereskedő volna, mindig duzadt pénzeszacskóval, akkor elfogadnám a választ. És ön mit tenne?” kérde a harmadiktól. — „Én a teherből annyit vennék a vállaimra, amennyit csak elbírok, hogy a szegény párán könnyítsek és így célomat elérjem!” — „Helyes, úgy van, öné a jóvedelem, szólt az érsek, mert ön nem törődve saját kényelmességével, kész levenni a terhek egy részét arról, aki azok alatt összeroskadna.”

Hordoz téged és terhedet.

Egyszer ott ültem egy szegény, kegyes, beteg nő ágya mellett. Keservesen sírt és panaszkodott, hogy most már minden ellene zúdul és szinte elviselhetetlen. Nem tudtam hamarjában, mit mondjak neki. A földön játszadozott két éves leánykája. Az asztalon egy ötkilós kenyér volt. Megkérdeztem az asszonytól, hogy kis Annuskája bírja-e vinni az ilyen kenyeret? „De lelkes úr, válaszolja, hogy is gondolja?” Erre előbb felemeltem magamhoz a gyermeket, azután a gyermek kis karjára tettem a kenyeret, így járkáltunk és nevettünk. „Látja, anyánk, a kis Annuska elbírja a kenyeret.” „Persze, mondja az asszony, mikor ön viszi a gyereket és vele a kenyérczipót.” „Látja, anyánk, önt pedig az Idvezítő hordozza a gyermekkel és minden terhével együtt. Ne félj, csak higgy!” Ő hitt és meg nem szégyenült. — Ezért, ha nehéz a terhed, tedd meg mindakettőt, hagyd magadat és terhedet is Jézustól hordoztatni. Mindkettőt kérni nem vakmerőség, sőt balgaság volna csak az egyiket remélni.

„Add vissza könnyeimet!”

Clarke százados Csikágóban a leghatásosabb szónokok egyike volt, kit valaha ismertem. Esténként gyűléseket tartott, ahol öt-hatszáz ember hallgatta. Hallgatói a legelvetemedettebb társaságból valók voltak: tolvajok, sipisták, részegesek, sőt rablók és gyilkosok. Magam sokszor odanéztem a gyűlésterembe és Clarke nekem a legunalmasabb szónoknak tetszett, mert tárgyától gyakran a legterjedősebben elkalandozott. Az emberek mégis előrehajolva, lélegzetüket visszafojtva lesték szavait. Csikágó legkiválóbb szónokai segítettek a gyűlésen, felszólaltak, de senkit sem hallgattak oly feszült figyelemmel, mint a százados. Az emberek csoportosan megtértek beszédének hatása alatt. Mi volt ez? Jól megfigyeltem, de nem tudtam megérteni, hogy unalmassága miként tudja a lelkeket annyira megmozgatni.

Egyszer csak megtudtam a titkot. Megnyerte a szíveket, mert az emberek érezték, hogy szereti őket. Semmi sem oly megnyerő, mint a szeretet. Clark századosnak könnyei rendszerint közel voltak. Működése kezdetén, midőn sokat sirt a bukott emberiség sorsán, szégyelte magát könnyei miatt; összeszedte magát, könnyeit visszafojtotta és megkeményedett. Ez jól sikerült is neki, de ettől kezdve szemlátomást elvesztette hatását a hallgatókra. Midőn észrevette, hogy ereje csökken, Istenhez fohászzkodott, így imádkozván: „*Uram, könyörgök, ad vissza könnyeimet!*” És az Úr meghallgatta. Visszaadta könnyeit és evvel csodálatos hatalmát és nagy erejét az emberi szívek felett.

Ha vetésünkre dús aratást kívánunk, a földet meg kell áztatnunk könnyeinkkel. „Akik vetnek könnyhullatással, nagy örömmel aratnak.”

Torrey.

Innen-onnan.

A budapesti methodista gyülekezet szept. 25-én a „biblia vasárnapját” tartotta. Ezen intézménynek célja az Isten igéje iránti szeretet ébresztése és buzdítás annak tanulmányozására. A gyűlést szépen látogatták. Előbb Melle lelkész szólt a bibliatanulmányozás értékéről, azután Finn tanársegéd Berlinből a biblia hitelességét fejtegette, végül Lichtenberger V. a bibliatársulat munkáját ismertette érdekes módon. A gyűlésnek bizonyára sokáig maradandó hatása lesz.

*

Október 6—9. közötti napokon néhány kedves vendég időzött körünkben, közülük Meyer H. brémai lelkész, aki már 3 évvel ezelőtt emlékezetes beszédeket mondott. A látogatásról majd a jövő számban többet.

*

Szeptember 18-án e lap kiadójának áldott vasárnapja volt Ó-Tura községben az ottani szláv testvérek körében. Vasárnapon délelőtt az edinburghi missziói konferenciáról tartott előadást, este pedig evangelizáló gyűlést tartott. Öröm volt meggyőződni róla, hogy a testvérek buzgón munkálkodnak, különösen a mértékletesség ügyében. Adja az Úr, hogy az óturai munka is erősödjék s gyarapodjék. Ajánljuk olvasóink figyelmébe.

*

Humprey S. L., egyházunk egyik legrégebbi hittérítője, szept. 5-én Amerikában elhunyt. Összesen 23 évig működött Indiában. Midőn még 1857. évben Indiába érkezett, nem volt ott még egyházunknak egy tagja sem és ő vette fel egyházunkba az első megtért hindut. Olyan kicsiny és igénytelen volt a kezdet. Mennyi nehézséggel kellett az első misszionáriusoknak megküzdeniök és milyen dicsőséges eredményeket értek meg! Manapság egyházunknak már öt évi konferencia van Indiában 200,000 taggal. Ezt a világraszóló csodát az Úr cselekedte.

Terjesszük a Békeharangot!

A mi lapunk ez; olvassuk és szeressük magunk is.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. l.:
vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor,

kedden este 8 órakor és
csütörtökön este 8 órakor (magyarul).

Palotaútfalun, Dugonits-utca 25.:
szerdán este 7 órakor.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.